

U G T

BUTLLETI INTERIOR
DEL
SECRETARIAT DE CATALUNYA

DEDOC
FONS
A. VILADOT

Adherida
a la Confederacio Internacional
d'Organitzacions Sindicals Lliures
(C. I. O. S. L.)

N.º 2
JULIOL
del
1958

L'accio internacional...

La Confederacio Internacional d'Organitzacions
Sindicals Lliures ha adreçat à totes les centrals sindicals
adherides la següent important comunicacio :

Estimats companys:

La pervivència del règim feixista a Espanya és un fet que deu preocupar seriosament totes les consciències democràtiques i sobretot a tots aquells que gaudeixen dels drets i privilegis del sindicalisme lliure.

El règim franquista, que deu la seva naixença a l'ajuda directa que va rebre de Hitler i Mussolini, que ha inundat el país amb la sang d'un milió de morts, i que s'ha mantingut durant vint anys pel terror i la repressió brutal contra els sentiments democràtics, va avui vers la seva desaparició.

Les vagues de Mars i Abril durant les quals els treballadors manifestaren llur repulsa contra la dictadura i tot el que aquesta significa, han contribuït profundament al procés que accelera la caiguda de Franco. El règim es desintegra, i fent honor al seu origen i naturalesa, els seus darrers instants són, els més demostratius de la seva vilesa. Una nova onada de repressió brutal s'estén a Espanya. Detencions en massa, deportacions, tortures, nous consells de guerra, són les armes del franquisme per a retardar la seva inevitable caiguda.

Centenars de treballadors i d'estudiants de Catalunya, Asturies, Euzkadi, Madrid i altres llocs d'Espanya, són les víctimes propiciatòries de les darreres convulsions del franquisme.

L'únic «delicte» que han comés és haver realitzat, com a darrer recurs, una vaga pacífica reivindicadora i de caracter econòmic, per un salari vital que permeti satisfer les mínimes necessitats a les quals té dret tot ésser humà.

El món democràtic no pot permanèixer impassible davant d'aquests fets. Ha arribat l'hora d'actuar enfront de les mesures repressives que s'exerceixen contra els nostres companys. El nostre deure, com a sindicalistes lliures, és expressar la nostra més completa solidaritat als treballadors espanyols.

La C.I.O.S.L. sugereix als seus afiliats la presentació urgent de la més enèrgica protesta davant dels representants del Govern espanyol, als diferents països. L'urgència de la situació exigeix una acció immediata. Les protestes deuen contenir els següents punts:

1. Cessar immediatament les mesures repressives dirigides contra els treballadors per la seva lluita en defensa dels drets democràtics i llurs justes reivindicacions econòmiques.

2. Inmediata alliberació de tots els treballadors detinguts, pel «delicte» de voler aconseguir —gràcies a l'acció col·lectiva— justa satisfacció a llurs demandes econòmiques i socials.

3. Inmediat restabliment de la llibertat de premsa, de paraula, d'associació.

Els procediments per a realitzar aquest programa, duen ésser públics, de manera a atreure l'atenció de l'opinió pública sobre el que passa a Espanya, i aconseguir una gran

extensió de la protesta i la major efectivitat.

Els demanem que ens enviïn una relació de les seves activitats relacionades amb aquestes recomanacions.

Si portem la solidaritat dels nostres milions d'afiliats, als treballadors d'Espanya, si actuem ara, serem capaços d'escurçar moltíssim les sofrències de milions de treballadors i de ciutadans que desitgen formar en les rengleres del sindicalisme lliure, i que, estimant la llibertat i la democràcia, estan ja vinculats a tots els pobles lliures.

Fraternalment,

J. H. OLDENBROEK,
Secretari General de la C.I.O.S.L.

Una resolucio del Consell Executiu de l'A.F.L.-C.I.O.

Washington, 1er Maig del 1958

Les noves que ens arriben de l'Espanya franquista continuen d'assenyalar-nos l'existència en totes les regions del país d'un profund malestar general.

Malgrat es mesures repressives imposades pel franquisme, els miners d'Asturies, els obrers de Barcelona, els camperols d'Andalusia i els estudiants de Madrid han manifestat obertament el descontent que els inspira la dictadura i les condicions de vida i de treball a que son sotmesos.

L'A.F.L.-C.I.O. afirma de nou la seva oposició completa a tota forma de totalitarisme acompanyada com en el cas present de la supressió de la llibertat sindical. La posició dels sindicats americans que han estat sempre oposats al totalitarisme de Franco no ha variat malgrat els acords militars i econòmics establerts entre el nostre govern i el règim franquista.

I declarem completament falsa l'acusació portada pels partidaris del general Franco segons la qual tota oposició al règim actual és d'origen comunista. Es evident que els comunistes per servir llurs propis objectius, s'esforcen d'explotar el descontent del poble espanyol però cal tenir present que si aquesta possibilitat els hi és oferta és degut a que el règim franquista no permet al poble espanyol la pràctica dels drets de l'home i de les llibertats individuals i més particularment del dret de lliure associació.

El Comitè Executiu de l'A.F.L.-C.I.O. aprova la resolució relativa a Espanya que el Sots-Comitè de la C.I.O.S.L. ha adoptat en la reunió del 17-20 Mars del 58 i reafirma la seva convicció que els interessos del món lliure exigeixen el retorn d'Espanya a unes condicions de desenvolupament democràtic que permetin la prosperitat del poble espanyol.

... contra el franquisme

REALITATS DEL PARADIS FRI

Aquesta secció de dades econòmiques és indispensable per a formar la cultura dels ciutadans, particularment dels treballadors. Serà, naturalment, incompleta i elemental, però ajudarà els nostres lectors a formar criteri amb dades concretes que ajuden a donar idea de la nostra situació, de les causes que la determinen, de les necessitats del canvi i de les possibilitats de millora.

Estem avesats a sentir dir que Espanya és un país ric, que el subsol conté enormes tressors i que fora molt fàcil convertir Espanya en un eden i un paradís. Això no és veritat. Espanya és un país pobre per naturalesa, però també són països naturalment pobres Gran Bretanya, Alemanya, Holanda, Dinamarca, Noruega i molts altres i malgrat això són els països més rics del món. Per què? Molt senzill: el treball fa la riquesa, i si al treball s'hi afegeix la democràcia, la bona direcció de l'estat i la consegüent organització social que distribueixi les càrregues i els productes equitativament, aleshores la riquesa, no solament es fomenta sinó que es multiplica.

A Catalunya en tenim una petita experiència car essent Catalunya un dels països d'Espanya naturalment pobres, ha estat i segueix essent el més ric gràcies al treball dels seus fills. Però li ha mancat un règim democràtic i just, un bon govern i unes possibilitats de millorar el seu règim social, de distribuir i expandir la riquesa del seu treball que és el mitjà de multiplicar-la. I d'ença que Catalunya, com la resta d'Espanya, està sotmesa a l'arbitrarietat, a la tirania i a la crueltat d'un règim penitenciari, Catalunya, en comptes de guanyar, perd, en comptes d'enriquir-se, s'em-pobreix, en comptes d'avançar, reclusa, sobretot en relació amb altres països d'Europa i amb els països civilitzats del món.

Cal que ho entenguin tots els ciutadans i cal que ho entenguin els treballadors en particular que es troben en un nivell de vida inferior al de cinquanta anys enrera malgrat que el règim infame i el seu cap reconegut expliquin que es fan tants progressos i que Espanya té la legislació social més avançada del món. No hi ha gaire que un industrial català, visitant l'Exposició Internacional de Brussel·les, interrogat per un periodista, declarava que un treballador català guanyava només que un quint del que guanya un treballador belga i que els preus dels productes més necessaris eren més elevats a Espanya que a Bèlgica.

Els treballadors ho han de comprendre, ho han de saber i ho han d'estar desperts i disposats a fer el que calgui per a sortir de la situació en que es troben. Amb quins mitjans? se'ns preguntarà. Amb els de la ciutadania, els del combat per la llibertat i la democràcia, respon la U.G.T. catalana. La lluita s'ha de sostenir i a força de sostenir-la s'avança i es guanya. I la cohesió i la unitat dels treballadors és necessària per aquesta lluita llarga i dura que no s'acaba mai però que dona els seus fruits i els seus resultats.

Fa poc que a Londres, la ciutat més gran del món, el personal dels autobusos urbans va declarar-se en vaga i els transports de la gran metròpoli van estar suspesos durant sis setmanes. Es va escaure que els transportistes dels molls també es van declarar en vaga i per solidaritat amb aquests una gran part dels descarregadors. Total, 56.000 treballadors parats, 15.000 autobusos als garatges i uns 400

vapors empantanegats als molls. Doncs bé: cap precaució policiaca, cap incident, cap detenció, ni cap repressàlia. Tot això succeïa quan a Barcelona 45.000 obrers feien un assaig de vaga, els carrers s'omplien de policia i soldats, es feien detencions a tort i a dret i es preniën repressàlies i es condemnava a la fam a treballadors dignes i qualificats.

Però Barcelona és a Espanya, en el paradís franquista, i Londres és en un altre món, en aquest món on els homes són respectats, on el treballador és lliure i on tothom pot fer respectar els seus drets i on tothom forma part del governament i de l'estat. Es un món que gairebé és tot el món, tot el món menys Espanya!

Encara podem afegir un corolari a aquesta nota, i és que les vagues de Londres es van guanyar, els obrers van tornar triomfants al treball, i les vagues de Barcelona es van perdre i els obrers van tornar al treball —els que van poder— havent perdut els dies de vaga i els castigs que se'ls van imposar. Era la burgesia la que tenia la culpa? Es clar que sí, però la causa fonamental era el règim, el règim SALVADOR que ha acabat amb les nostres llibertats i acabarà amb les nostres vides.

Més préstecs

El Banc d'Importació i Exportació de Washington anuncia un nou préstec de 24.500.000 dolars per a la industrialització d'Espanya. Els que forniran els materials i les instal·lacions seran les grans empreses americanes International General Electric Company, Westinghouse Electric International Company i la Foster Wheeler Corporation. La producció d'aquesta maquinària donarà feina a vint i quatre fàbriques de tretze estats dels Estats Units.

Un préstec de 8.900.000 dolars és concedit a la Iberduero, S.A. que és la més poderosa companyia productora d'electricitat d'Espanya. Es destina a la construcció d'una central hidroelèctrica sobre el riu Duero, prop de la frontera nord de Portugal, la qual costarà 42.500.000 dolars i és la General Electric la que forneix les instal·lacions.

L'altre préstec, de 15.600.000 dolars, és atorgat a la Empresa Nacional de Electricidad, S.A., que pertany al Institut Nacional d'Indústria, per a la construcció d'una nova central hidroelèctrica a Ponferrada, al sur de Galícia. El cost total d'aquesta obra és de 27.600.000 dolars i la construcció és a càrrec de Gibbs et Hill de New York fornint la maquinària la Foster Wheeler i la Westinghouse. Aquesta darrera i la General Electric participen en la con-

La propaganda del règim

La propaganda del règim no enganya ningú ni els de dintre ni els de fora. Els de dintre perquè ni fent doble jornal no poden menjar i els de fora perquè són intel·ligents i veuen fàcilment el contrast de la vida del treballador d'Espanya amb el de qualsevol altre país del món.

Extractem d'un article publicat a l'important revista de Londres *The Statesman* per el conegut periodista Paul Johnson:

«Resulta ben clar que el mite franquista resta destruït per la més sòlida de les realitats, l'evidència física del fracàs. El nivell de vida de la gent d'Espanya, prenent com base de càlcul l'any 1936 ha descendit de cent a 61 pel que es refereix als treballadors del camp, a 66 en el ram metalúrgic a 82 en la construcció, a 85 en els tèxtils i a 91 en els minaires. Segons un informe del Banc de Bilbao el consum de sucre per habitant i any ha descendit de 25,3 lliures

cessió del préstec amb un deu per cent.

Com es pot veure, els Estats Units no es cansen de facilitar crèdits ni l'Espanya franquista d'acceptar-los. Tota l'Espanya és hipotecada i ho són, sobretot, les noves fonts de producció i de riquesa. Aquestes hipoteques no es poden amortitzar fraudulèntment com va fer March amb el capital i les hipoteques de Riegos y Fuerza del Ebro, S.A.

La renda industrial

Segons les dades avançades pel Ministeri de la Indústria, la renda industrial d'Espanya l'any 1957 fou de 131.552 milions de pessetes. D'aquest total correspon 27.983 milions a la metalúrgia, 27.022 milions a la construcció i materials per a la mateixa, 15.651 milions a la indústria tèxtil, 13.177 milions a l'alimentació, begudes i tabac, 13.408, a les indústries químiques i de cautxú, 8.758 milions a la fusta i el suro, 7.430 milions a gas i electricitat, 4.781 a cuir i calçat, 4.336 milions al paper, 4.031 a la mineria i 5.090 a carbons minerals i vegetals.

Qualsevol d'aquestes rames d'indústria i el seu rendiment resulta insignificant si es compara amb el que costa als ciutadans espanyols el manteniment de l'exèrcit i la policia.

La U. G. T. diu am llibertat de premsa, de

INQUISTA

gim no enganya ningú

en 1932 a 20,68 en l'actualitat. Xifres semblants i pitjors poden donar-se en el que fa al pa, a la carn i als llegums. Però l'índex més significatiu potser l'obtindrem —no solament en relació amb la pobresa cada dia més accentuada, sinó en les activitats culturals del règim— quan ens aturem a considerar el consum de paper per habitant. Des de l'acabament de la segona guerra mundial en la majoria dels països es consum més del doble de paper que abans, però a Espanya es registra un decens constant: 1,2 kilos de paper per persona en 1935 i 900 grams només a l'hora present. A Gran Bretanya es consumeixen 14,4 kilos de paper per habitant i per any.

«Si tractem de la casa o de la vivenda trobem que a Espanya manquen més d'un milió per a poder aixuplugar la gent que dorm al ras. Els barris de barraques i coves que cada dia ocupen més superfície pels voltants de Madrid sobrepassen els nius de misèria que tant curiosament amaga el dictador de Portugal, Oliveira Salazar. I dels transports ¿què direm? Espanya compta amb dos vehicles per cada quilòmetre de carretera (i té molt poques carreteres) i el promig de tota Europa és de set per quilòmetre. I encara no fa dues setmanes que el director del ram en una entrevista amb un corresponsal del *A B C* confessava que no podia anar i que el que Espanya gastava per la conservació de les carreteres era la meitat del que gasta Portugal. ¿I la instrucció? No en parlem. A Espanya hi ha més de quatre milions d'analfabets.»

Ja poden gastar-se diners per propaganda i pagar quantitats fabuloses als periodistes estrangers que es presten a fer un interview al *Caudillo*. Les realitats no s'amaguen ni es dissimulen. El fet és que si el règim dura, Espanya monirà de misèria malgrat rebí l'almoina dels Estats Units i exporti l'oli i les taronges que no poden menjar els que les produeixen.

Les edicions

En deu anys s'han editat a Espanya 49.323 llibres dels quals 19.632 foren editats a Madrid i 19.629 a Barcelona. Es la proporció més baixa de tot Europa.

INTERROGATORIS O SUPLICIS?

Aquestes ratlles van adreçades especialment a tots aquells (no m'interessa ara llur formació política) que vivint a Espanya són capaços de sentir i defensar els principis fonamentals de respecte a la personalitat humana. La pregaria, pels caiguts en compliment del deure i la condemna de quins cometieren crims conscients i injusta ja no tenen avui, en l'Espanya que Franco encara esclavitza, força suficient per a impedir les noves violències dels sicaris del règim. Cal unir la paraula a la conducta. A Asturies, Catalunya, València i Guipuzcoa els obrers es declararen en vaga. Vaga imposada per la fam. Tancades totes les possibilitats de treball els obrers usaren d'un dret però que Franco els hi nega. La resposta donada per les autoritats ha estat brutal. Detencions, procesos, desterros i suplicis. El mot és dur però els obrers han estat interrogats com el falangisme sap fer. Dos han estat portats a un hospital psiquiàtric. Altres han intentat suïcidar-se. El clam angixós dels perseguits ha arribat a través de la Unió General de Treballadors fins a l'Oficina Internacional del Treball, a les Nacions Unides i a la Confederació Internacional de Sindicats Lliures.

La C.I.O.S.L. ha dit a totes les Centrals Sindicals que l'integren «el món democràtic no pot permaneixen impassible davant de fets tan reprobables. Ha arribat l'hora d'actuar per tal de que s'acabin les mesures represives exercides contra els nostres companys espanyols».

Idèntica crida a la que ha fet la C.I.O.S.L. a la classe treballadora del món fem nosaltres a tots els espanyols capaços d'oposar-se serenament però enèrgica als atentats que el franquisme realitza contra els treballadors.

Perquè sabem que hi ha homes dignes creiem que la nostra crida no serà debades. Demà potser seria tard. La violència engendra la violència. Volem evitar-ho. Espanya cal que signi un país tolerant, just i respectuos amb la voluntat nacional. Amb el franquisme no ho serà mai. La degradació s'ha generalitzat. Extirpem-la. La personalitat humana és sagrada. La llibertat de l'home inviolable.

Espanya no podrà ésser un altre cop un país lliure tan com el poder polític sigui entre les mans d'una dictadura que deshonra la pàtria espanyola.

per Pascual Tomas, Secretari General de la U.G.T. d'Espanya à l'exili

L'Institut Nacional d'Industria

L'Institut Nacional d'Industria, benemèrita entitat paraestatal que costa més de 30.000 milions de pessetes als espanyols, fomenta, com es pot veure, la creació de noves indústries i de producció d'energia. Costal molt de posar en marxa les seves empreses i costa encara més que resultin econòmicament productives. Si no ho són, l'Estat carrega amb el deute, i si ho són ja es troba la manera de que passin a la propietat privada.

Ara mateix, l'Empresa Sidèrurgica d'Avilés que ha costat més de 7.000 milions de pessetes a l'Estat, eleva el seu capital a 12 milions i posa a la venda 8.400 milions en accions ordinàries i 4.200 milions en accions preferents per tal que els nou rics del règim puguin comodament invertir els seus «estalvis» en empreses que ja sap segur que donen bon rendiment i que l'Estat ha finançat de naixença. El mateix passa amb Frigoríficos Industriales de Galicia, S. A. que fins ara era enterament del I.N.I. i que acaba de llençar 225 milions de pessetes en accions ordinàries per tal que els capitalistes trobin un bon rendiment. Es el cas de la E.N.M.A. i d'una

factoria de fabricació de celulosa E.N.I. R.A. que creades per l'Institut Nacional d'Industria han passat, quan han estat agambades i en ple rendiment, al capital privat, tan caute, que no vol arriscar un centim en indústries noves.

El dèficit

de la balança comercial

El dèficit de la balança comercial d'Espanya en el curs de l'any 1957 —malgrat haver exportat gairebé tot l'oli d'oliva i una quantitat considerable de blat que els espanyols no poden menjar— ha ascendit a 388 milions de dolars o sigui 1.187,7 milions de pessetes or —més de 20.000 milions de les pessetes corrents.

No hi ha dubte que el país prospera extraordinàriament i no solament ha de rebre de fora més d'un terç dels aliments que consum sinó que ha de rebre el que mai no havia rebut en tota la seva història: L'almoina dels americans!

La « Grandeza »

Actualment hi ha a Espanya 2.200 títols nobiliaris dels quals 342 tenen el que se'n diu *grandeza* que no sabem ben bé què vol dir. La famosa Duquesa d'Albà solament ostenta 44 títols nobiliaris i és dotze vegades *grande de España*.

Els treballadors poden estar satisfets de conèixer aquestes dades tan interessants il de saber que hi ha tanta *grandeza* en mig de tanta misèria.

b la C. I. O. S. L. : paraula, d'associació

DE CATALUNYA ESTANT

El fet que sigui un novell militant sindical, és a dir, un jove treballador des de poc afiliat a la U.G.T. catalana, lleva a les meves reflexions tota transcendència i encara més la part de suficiència que deu donar una Marga vida d'actuació obrera. Els meus mots, doncs, no seran transcendents ni suficients, però, potser no iguals o diferents als que diria si hagués pogut conèixer una actuació sindical lliure en un règim democràtic i no de feixisme primitiu com el de Franco.

Els joves que hem tingut la dissort de viure-hi des de la nostra neixença i que el règim no ens ha pogut haure, hem fet adonar als altres que no erem dels seus. Il és en veu alta que sovint ho hem dit. I al carrer i a la fàbrica. Creureu doncs, que és una sinceritat fingida si us dic que gairabé no considerem treball clandestí la nostra actuació sindical?

Amb ço que dic no interpreteu però, que vanto la part de llibertat d'acció que ens deixa el règim. Car aquesta és nul·la. La part de llibertat que disposem és perquè la prenem i el risc que això comporta, com que és segur, ha pres un caràcter de fatalitat. Però sabem també que d'un moment a l'altre podem estar malants i en canvi no per això deixem de viure i de preocupar-nos-en massa.

Evidentment aquesta actitud no pas heròica, sinó normal, de quins som nats en aquest malaurat règim franquista és diferent de la que observa la gent que pertany a altres generacions anteriors. Aquestes han conegut temps millors, tongades de llibertat i de democràcia i sobretot han estat furiosament perseguïts i ignominiosament sotmesos. Aquest aspecte politico-psicològic fa prendre a la lluita present unes característiques particulars i situa en l'avantguarda de l'acció oberta a nosaltres que les circumstàncies ens han establert un complex d'inferioritat i de basarda que encara avui pesa en la gent que prengueren una part activa contra l'alçament militar-feixista.

Es clar que no hem estat nosaltres els primers en aquest combat alliberador, en aquest combat que ens menarà al descobriment de les llibertats polítiques i sindicals. I aquesta justícia als qui ens han possibilitat la nostra incorporació en els gloriosos rengles de la U.G.T. no la volem regatejar, ben al revés.

Però un cop feta aquesta declaració necessària, hem de tornar a l'essencial. Al treball cada dia més al descobert d'organitzar sindicalment als companys fins que puguem cristal·litzar-lo en un moviment repetit de vagues capaç de forçar una solució digna pel nostre poble dalerós de llibertat i de justícia.

El Secretari General de la C.I.O.S.L. ha adreçat al General Franco el següent telegrama :

Generalíssim Franco Madrid. Havent-nos assabentat que detinguts Enric Marcos i Eduard Vega han estat confinats en cel·les de castig per haver protestat contra declaracions vostres afirmant que ningú havia estat castigat per motius polítics després del 1999. Stop. Moviment Internacional Sindical Lliure ha protestat repetidament contra persecucions a Espanya de personalitats polítiques i sindicals. Stop. Apoyem protesta contra les vostres declaracions i reclamem aixequem càstig contra Marcos i Villegas i ordeneu llur alliberament.

J. N. OLDENBROEK

El missatge de Burgos

Dos homes, des del fons de la Presó Central de Burgos, han adreçat una petició al general Franco. Li demanen, embolcallat en les formules oficials de respecte, desmenteixi o rectifiqui les seves declaracions al periodista francès Goussard de *Le Figaro*, qualificant a tots els adversaris del dictador delinqüents de dret comú.

Franco no en té prou en perseguir la llibertat i els seus defensors. Li cal encara insultar-los i cobrir-los de llot.

Marcos de la C.N.T. i Villegas de la U. G. T., aquests són els dos homes,

han dit al dictador que no toleren l'insult després de l'injustícia. Llur missatge és un missatge humà, valent, viril, que, depassant el seu destinatari oficial, s'adreça també a totes les consciències lliures del món.

Per aquest motiu aquests dos homes emprisonats fa deu anys es troben avui confinats en cel·les de càstig. Franco no els hi perdona llur gest.

Ajudar-los, salvar-los, és doncs un deure de tots els qui estimem la llibertat

Imprimerie Labau — Perpignan

Editorial

L'IMPERATIU

Perquè tenim consciència dels problemes de tota natura que Catalunya té plantejats, la solució dels quals deriva necessàriament vers l'acció política, diem que la primera de les tasques essencials del nostre poble és la d'acabar amb la supervivència de la guerra civil que s'identifica i significa el franquisme. Sense solucionar aquest problema Catalunya no podrà accomplir la missió que li és assignada per la història i que ha inspirat tots els seus actes. L'imperatiu que li dicta aquesta actitud és la raó de la pròpia existència i la vocació democràtica del poble català.

La Unió General de Treballadors que té arrels profundes en la consciència del nostre poble aporta a aquest combat el millor dels seus esforços. I perquè les finalitats que impulsen s'identifiquen amb els interessos supremes de Catalunya declarem que sense que la hipoteca franquista no sigui aixecada i tota supervivència de guerra civil eliminada res de positiu no podrà ésser realitzat.

Car aspirem a viure en un règim democràtic on els drets de l'home puguin ésser conciliats amb l'ordre i la pau; on els interessos col·lectius siguin compatibles amb les llibertats individuals; on l'ordre econòmic sigui indisolublement unit a la justícia social. Una democràcia on la subordinació dels interessos particulars als generals ha d'ésser reconeguda i practicada.

La classe treballadora contra qui és adreçada tota la rigor del criminal règim franquista només podrà superar la seva situació en la mesura que sabrà organitzar i orientar el seu esforç contra la brutal opressió que l'atenalla.

L'amplitud de la lluita que cal menar ens assenyala però que l'hora no és als particularismes reticents. Per això diem que l'acció que ha de menar-nos a l'enderrocament del règim franquista, aquesta gran hipoteca, no serà el combat d'un sector determinat sinó l'acció de tot un poble que no renuncia per la voluntat de llurs fills, a l'esforç generós en la marxa ascendent cap el seu destí.

La protesta de les sindicals

La Central Sindical d'Austria, la O. G.B. ha dirigit una lletra a l'ambaixada franquista de Viena protestant contra les mesures represives adoptades per les autoritats franquistes contra els treballadors que s'han declarat en vaga el passat mes de mars.

L'organització sindical austriaca reclama la llibertat dels obrers i estudiants detinguts així com el restabliment de les llibertats sindicals.

Ademés de l'organització sindical austriaca, han presentat llur protesta les organitzacions de Dinamarca, Alemanya, Grècia i Costa Rica.

Redaccio i Servei de Premsa :

J. Buiria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)